

[Knut Lind]

Socialdemokratiets ordfører sagde i dag, at hr. Gammelgaard vist aldrig var blevet grebet i et løfte, der var blevet opfyldt. Dertil må jeg sige, at det er altså ikke helt korrekt. Der er et enkelt, der er blevet opfyldt.

Den 9. oktober 1986 mødte hr. Gammelgaard som fiskeriminister op i fjernsynet og udstedte en blankocheck på 33 mia. kr. vedrørende miljøet, og den er sandelig blevet opfyldt til fulde og mere til. Så det er altså ikke helt korrekt.

Nu vil regeringen til at genfremsætte sin miljølovpakke fra sidste samling, selv om både landboforeninger og naturfredningsforeninger har bedt om en lovpause; og selv om der lyder kritiske røster fra den konservative overlæge Jørgen Røjel og fra Steen Steensen og andre, så må jeg dog advare om, at dette miljøhysteri formentlig ikke er toppet endnu.

Blomsterbørnene fra 1968 har mistet nogle af deres mærkesager; deres politiske illusioner og idealer er forsvundet, kommunismen og socialismen i Øst har spillet totalt fallit og har efterladt sig en økonomisk ruin. Det viste sig, at den statslige socialisme svinede meget mere, end kapitalismen kunne gøre. Det er vist heller ikke sjovt at tage til fredsmøde i Østberlin længere. Atommissilerne er væk, og forholdet mellem stormagterne er blevet betydelig forbedret, så det går ned ad bakke. Derfor er de røde blevet så grønne, så grønne i dag. Det er sådan set det, der er tilbage. Det bødes der for. Det koster skatteborgerne 33 mia. kr. til diverse miljøinvesteringer i tidsrummet fra 1989 til 1994.

Fremskridtspartiet var det eneste parti, som sagde nej, og det gør vi stadig, fordi vi ønsker, at dansk miljøpolitik skal bygge på veldokumenterede videnskabelige undersøgelser i stedet for de to døde jomfruhummere og diverse hovsaløsninger.

I november 1981 lavede Miljøstyrelsen en rapport på basis af 5 års målinger fra 1975 til 1979, som konkluderede, at der ikke var problemer i forbindelse med nærings salttilførelsen til de åbne danske farvande. I januar 1984 sagde Miljøstyrelsen, at iltsvind og fiskedød skyldtes nedsat tilførsel af ilt til bundvandet fra overfladevandet. Og pludselig i august 1984 kom så den omdiskuterede NPO-redegørelse om tilførsel af kvælstof og fosfor samt organisk stof til grundvandet og til søer og have. En 4-årig undersøgelse blev således tilsidesat, og man æn-

drede pludselig holdning inden for 6 måneder. Det er jo reelt det, der er sket.

Siden da er det gået slag i slag. Snart var der ikke den børnehaven eller skole, hvor man ikke rev asbestlofter ned. Så blev landbruget lagt for had. Folketinget besluttede en 50 pct.s reduktion af den årlige kvælstofudledning på 260.000 t, og det er jo korrekt, at man i Socialdemokratiet havde det program om et rensningsprojekt og undersøgelser.

Det er også det, der gør, at jeg må sige, at baggrunden for vedtagelsen af vandmiljøplanen ikke er nye, rationelle overvejelser og ny viden, men derimod det forhold, at det politiske system er sat under massivt pres. Sådan siger jeg faktisk ikke, men jeg citerer det, for sådan står det i den bog, der er udkommet fra Akademiet for de Tekniske Videnskaber her i 1990. Det er deres dom over alt det, som partierne har lavet herinde, og det blev fulgt op af vandmiljøinstitutterne, som i deres rapport siger, at iltkoncentrationen i bundvandet i Kattegat og Bælthavet næppe vil stige med mere end 0,1 mg/l.

Se, det var de 33 mia. kr., og samtidig kan man så læse f.eks. så sent som den 17. marts 1989 i Viborg Stifts Folkeblad, at hr. Ivar Hansen siger til bladet, at et flertal i Folketinget truer med at gennemføre en miljøpolitik, der kan slå dansk landbrug ihjel og lægge landsbysamfundene øde, og man kan se i samme blad af 10. maj 1989, at hr. Tørnæs siger, at vandmiljøplanen skal revurderes, og det sker alligevel ikke. Og man kan så konstatere efterfølgende, at hverken Venstre eller De Konservative overhovedet på noget tidspunkt så meget som har løftet en finger for dansk landbrug – så meget som har løftet en finger.

Jeg spurgte, da vi havde debatten vedrørende denne nye miljølovpakke, som gudskelov ikke blev vedtaget i sidste samling, og som jeg håber heller ikke bliver vedtaget i denne samling, da spurgte jeg flere gange både De Konservative og Venstre, hvori deres indflydelse på denne lovpakke bestod. Jeg fik aldrig svar, for der var ikke noget svar, for de havde ikke fået nogen som helst indflydelse, for det var miljøministeren, som kørte det løb, og de sad reelt bare på bagsmækken og så til. Det var det, der skete.

Derfor så må jeg nok sige, at når nu hr. Ivar Hansen er i Sønderomme Forsamlingshus og tale, så lyder talen på én måde, men når Ven-